

може да се разкъса и да ни погълни. Изморени, замаяни, ние се готвимъ да посрѣщаме само смъртници и нови и нови нещастия. Защо е това чувство на чемеръ и ридание? Нѣма ли да се проясни въ душата ми и зацарува спокойствие?

Главата ми тежи, ще се прѣсне, имамъ нужда отъ почивка, дълга дълга почивка. Нервитѣ ми сж разнищени и понѣкога почвамъ да усѣщамъ, какъ се изплъзва почвата подъ краката ми. Не мога да се владѣя. . . . Защо се надигамъ отъ леглото? Защо си не почина поне още часъ два? Нали имамъ право на почивка следъ цѣлонощно бдение и работа? Въ главата ми шуми, а предъ очитѣ играятъ нѣкакви фантастични бѣли кржгчета, които отъ малки като прѣстенчето на малкия ми прѣстъ, разтѣгатъ се огъ нѣкаква невидима ржка, изпълватъ стаята и други малки, идящи отъ блѣсъка на стерилизатора, замѣстятъ изчезналитѣ.

Ето, така всѣко кржгче мѣкне въ неизвестността по една душа — войнишка, геройска душа, а труповетѣ се напластяватъ на камари, на хѣлмове, на планини и почватъ да се разлагатъ, превръщатъ се на гнойна воняща пихтия, която залива свѣта, и трови живота на малкитѣ пойни птички и благоухаещитѣ рози. . . . Азъ почвамъ да газя тая пихтия и тя се залѣпва по тѣлото ми. Гнусъ ме е и повръщамъ.

Като въ сънъ придружавамъ лѣкаря по визитация, а нѣкакво отвращение гнѣти душата ми, иска ми се да разпоря корема си и да изхвърля и стомахъ и черва за да ми олекне.

Вонящитѣ мѣса, кжсани и рѣзани въ операционната, мѣсто въ кофитѣ за нечистотия, сѣкашъ че сж нахвърлени въ моя стомахъ. Всичко вони на гной и гангрена.

Щомъ дойде следъ обѣдъ г-жа Данева помолихъ я да се погрижи и наглежда самарянкитѣ, а азъ се тръшнахъ на леглото.

— Ще трѣбва да си починишъ нѣколко дни. — Говори ми тя и нейнитѣ свѣтло сини очи приливатъ нѣкакво успокоение въ душата ми.

— Ще се помжча да поспя. Цѣла нощъ приемахъ болни. . . . 32 души, до като се измиятъ, изкжпять и обле-